

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Sylvy Šiškeové a soudců Tomáše Kocourka a Evy Šonkové v právní věci žalobce: **E. K.**, zast. opatrovnící Mgr. Zuzanou Candigliota, advokátkou se sídlem Burešova 615/6, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2025, č. j. OAM-1708/ZA-ZA11-D02-2024, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 9. 4. 2025, č. j. 41 Az 5/2025-25,

t a k t o :

I. Soudnímu dvoru Evropské unie **se předkládá** předběžná otázka:

Lze se postupem podle čl. 17 odst. 1 prvního pododstavce nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, odchýlit i od určení příslušného členského státu podle čl. 3 odst. 2 téhož nařízení, anebo je využití diskrečního oprávnění vyhrazeno pouze situacím, kdy byl příslušný členský stát určen na základě čl. 3 odst. 1 tohoto nařízení?

II. Řízení o kasační stížnosti **se přerušuje**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se narodil a je úředně evidován jako osoba ženského pohlaví, Nejvyšší správní soud (NSS) však v textu tohoto usnesení respektuje skutečnost, že se identifikuje jako muž.

[2] Žalobce je státní příslušník Ruské federace židovské národnosti, který prochází tranzicí ze ženy na muže. Ministerstvo vnitra zastavilo řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Dospělo totiž k závěru, že podle čl. 3 odst. 2 prvního pododstavce nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané

státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států („nařízení Dublin III“), je členským státem příslušným k posouzení žalobcovy žádosti Nizozemské království.

[3] Žalobce se proti rozhodnutí Ministerstva vnitra bránil u Krajského soudu v Brně. Krajský soud rozhodnutí Ministerstva vnitra zrušil. Podle krajského soudu Ministerstvo vnitra dostatečně neobjasnilo, zda nizozemský azylový systém netrpí systémovými nedostatky, které by žalobce mohly vystavit riziku nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Zároveň Ministerstvo vnitra dostatečně neodůvodnilo, proč v žalobcově věci nevyužilo diskreční oprávnění podle čl. 17 nařízení Dublin III.

[4] Krajský soud vyslovil názor, že čl. 17 nařízení Dublin III lze aplikovat, přestože byl příslušný členský stát určen podle čl. 3 odst. 2 téhož nařízení, a nikoli podle čl. 3 odst. 1. Krajský soud nesouhlasí s vnitrostátní judikaturou, podle které lze diskreční oprávnění užít pouze v případě, kdy byl příslušný členský stát určen podle čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III. Krajský soud zvažoval ve vztahu k této problematice položení předběžné otázky. Podle čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie však neměl povinnost tak učinit. S ohledem na další zjištěné vady napadeného rozhodnutí a také proto, že svůj výklad nařízení Dublin III považoval za jasný, proto upřednostnil poskytnutí soudní ochrany žalobci.

[5] Ministerstvo vnitra podalo proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost k NSS. Tvrdí, že se krajský soud odchýlil od ustálené judikatury NSS. Podle ní v případě, kdy je příslušný členský stát určen podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, nelze diskreční oprávnění podle čl. 17 nařízení Dublin III užít. Z této rozhodovací praxe Ministerstvo vnitra běžně vychází.

[6] Jelikož se místo pobytu žalobce stalo v průběhu řízení o kasační stížnosti neznámým, NSS mu ustanovil opatrovníci advokátku Mgr. Zuzanu Candigliota. Opatrovnice se ve svém vyjádření ztotožnila s krajským soudem. Judikaturu NSS považuje za formalistickou a nelogickou. Žadatelé o mezinárodní ochranu, u nichž je příslušný členský stát určen podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, by neměli být zbaveni možnosti, aby členský stát převzal jejich žádost podle čl. 17 téhož nařízení. Takový výklad odporuje účelu a systematickému nařízení Dublin III, vyvolává protiústavní důsledky a bezdůvodně zasahuje do základních práv žadatelů o mezinárodní ochranu.

II. Použitelné unijní a vnitrostátní právo

[7] Podle čl. 17 odst. 1 prvního pododstavce nařízení Dublin III platí:

Odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.

[8] Podle čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III platí:

pokračování

Členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.

[9] Podle čl. 3 odst. 2 prvního pododstavce nařízení Dublin III platí:

Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.

[10] V bodě 17 preambule nařízení Dublin III se uvádí:

Kterýkoli členský stát by měl mít možnost odchýlit se od kritérií příslušnosti, zejména z humanitárních důvodů a z důvodu solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky nebo příbuzné nebo jiné členy rodiny a posoudit žádost o mezinárodní ochranu, která byla podána tomuto nebo jinému členskému státu, i když pro toto posouzení není příslušný podle závazných kritérií stanovených tímto nařízením.

III. Odůvodnění předběžné otázky

[11] Podle české vnitrostátní judikatury je (ne)využití diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení Dublin III projevem správního uvážení a podléhá soudnímu přezkumu. NSS v rozsudku ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24, ECLI:CZ:NSS:2017:2.Azs.222.2016.24, uvedl:

Vyjádření suverenity v podobě atrakce posuzování žádosti o mezinárodní ochranu nepřislušným státem tak neznamená právo k libovůli, nýbrž povinnost hledat a nacházet racionální řešení přiměřená konkrétním okolnostem. Pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je na místě úvahu o aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III učinit. (bod 33 citovaného rozsudku; všechny rozsudky NSS jsou dostupné též z: www.nssoud.cz).

Jde tedy o situaci, kdy z vnitrostátního práva vyplývá nad rámec unijního práva právo na opravný prostředek proti rozhodnutí o odmítnutí využít diskreční pravomoc (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 18. 4. 2024, *AHY*, C-359/22, bod 46).

[12] Podstatou nynější věci je otázka, jak má být chápán odkaz obsažený v čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III. Konkrétně jde zejména o slovní spojení „odchýlně od čl. 3 odst. 1“. Dosavadní judikatura NSS z této formulace *a contrario* dovozuje, že podle čl. 17 nařízení Dublin III je možné odchýlit se od určení příslušného členského státu pouze tehdy, byl-li příslušný členský stát určen podle pravidel, na která odkazuje čl. 3 odst. 1 nařízení. Naopak, pokud je členský stát určen prostřednictvím „zbytkového“ kritéria podle čl. 3 odst. 2 nařízení, není pro aplikaci diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení prostor.

[13] Tento závěr vychází především z rozsudku NSS ze dne 18. 5. 2016, č. j. 6 Azs 67/2016-34, č. 3447/2016 Sb. NSS, ECLI:CZ:NSS:2016:6.Azs.67.2016.34. Relevantní pasáže tohoto rozsudku zní:

Ustanovení čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III výslovně uvádí, že odchýlit se lze pouze od příslušnosti stanovené ve smyslu čl. 3 odst. 1 tohoto nařízení. Nejvyšší správní soud ověřil, že to stejné uvádí i anglické znění nařízení Dublin III. Za použití jazykového a systematického výkladu tak podle Nejvyššího správního soudu jednoznačně vyplývá, že diskreční oprávnění atrakce příslušnosti lze případně využít pouze v situaci, kdy je příslušnost určena ve smyslu čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III, tedy pouze v případech, kdy je určena na základě kritérií obsažených v kapitole III tohoto nařízení (čl. 7, resp. 8 až 15). Pokud je příslušnost určena na základě „zbytkového“ kritéria obsaženého v čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, nelze diskrečního oprávnění zakotveného v čl. 17 odst. 1 tohoto nařízení vůbec využít.

Ve vztahu k bodu 17 preambule nařízení Dublin III pak tento rozsudek uvádí:

Na základě takto obecné formulace by se mohlo na první pohled zdát, že členské státy mohou diskrečního ustanovení využít ve všech případech. Nejvyšší správní soud je však toho názoru, že tak tomu není. Nejprve je nutné zdůraznit, že citovaný text působí spíše proklamativně a může sloužit jako výkladové vodítko. Avšak ani ze znění této části preambule nelze v kontextu nyní projednávaného dovozovat, že by diskreční ustanovení bylo případně využitelné ve všech případech stanovení příslušnosti. Toto proklamativní a obecné ustanovení je totiž omezeno právě zněním čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, který diskreční oprávnění atrakce zcela jednoznačně vymezuje pouze pro případy příslušnosti stanovené ve smyslu čl. 3 odst. 1 tohoto nařízení, který odkazuje na kapitolu III. Nejvyšší správní soud se domnívá, že pokud by unijní normotvůrce zamýšlel vztáhnout diskreční oprávnění i na případy příslušnosti stanovené na základě čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III („zbytkové“ kritérium), neomezil by výslovně znění čl. 17 odst. 1 tohoto nařízení tak, jak je výše uvedeno, resp. by nevyčlenil „zbytkové“ kritérium z kapitoly III.

[14] Uvedený právní názor NSS následoval i ve své další judikatuře (již citovaný rozsudek č. j. 2 Azs 222/2016-24, bod 37, usnesení ze dne 21. 3. 2018, č. j. 6 Azs 367/2017-47, ECLI:CZ:NSS:2018:6.Azs.367.2017.47, bod 17, ze dne 11. 4. 2019, č. j. 3 Azs 7/2019-41, ECLI:CZ:NSS:2019:3.Azs.7.2019.41, bod 12, nebo ze dne 30. 6. 2020, č. j. 2 Azs 356/2019-43, ECLI:CZ:NSS:2020:2.Azs.356.2019.43, bod 13).

[15] Ministerstvo vnitra v kasační stížnosti požaduje, aby NSS tuto judikaturní linii následoval i nyní. Oproti tomu žalobce i krajský soud se domnívají, že je tento právní názor chybný s ohledem na jimi předestřené systematické a teleologické argumenty a požadují, aby jej NSS překonal.

[16] Podle předkládajícího soudu (senátu NSS rozhodujícího nynější věc) není odpověď na otázku, který ze dvou možných výkladů čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III je správný, zjevná (*clair*), jak uvádí krajský soud a žalobce.

pokračování

[17] Jak uvedl Soudní dvůr v rozsudku ze dne 6. 10. 1982, *Cilfit*, 283/81, konečně správné použití práva Společenství může být tak zřejmé, že neponechává prostor pro žádnou rozumnou pochybnost o způsobu vyřešení položené otázky. Dříve, než vnitrostátní soud rozhodne o tom, že takováto situace vznikla, musí si být jist, že stejnou jistotu by měly soudy ostatních členských států a Soudní dvůr. Pouze v případě, že jsou tyto podmínky splněny, se může vnitrostátní soud zdržet položení této otázky Soudnímu dvoru a vyřešit ji na vlastní zodpovědnost (bod 16).

[18] Podle judikatury Soudního dvora sice platí, že samotná existence protichůdných rozhodnutí vydaných ostatními vnitrostátními soudy nemůže být rozhodujícím prvkem pro uložení povinnosti stanovené v čl. 267 třetím pododstavci Smlouvy o fungování Evropské unie a že soud rozhodující v posledním stupni může mít bez ohledu na určitý výklad některého ustanovení unijního práva podaný nižšími soudy za to, že jím navrhovaný výklad uvedeného ustanovení, který se liší od výkladu podaného těmito soudy, je mimo jakoukoli rozumnou pochybnost jediným správným (rozsudek Soudního dvora ze dne 9. 9. 2015, *Ferreira da Silva e Brito*, C-160/14, body 41 a 42).

[19] Zároveň však Soudní dvůr konstatuje, že pokud je na existenci rozdílných směrů judikatury – v rámci soudů jednoho a téhož členského státu nebo mezi soudy různých členských států – týkající se výkladu ustanovení unijního práva použitelného na spor v původním řízení upozorněn vnitrostátní soud rozhodující v posledním stupni, musí být tento soud zvláště ostražitý při posuzování případné neexistence rozumné pochybnosti o správném výkladu daného unijního ustanovení a musí brát v úvahu zejména cíl řízení o předběžné otázce, kterým je zajistit jednotný výklad unijního práva (rozsudek Soudního dvora ze dne 6. 10. 2021, *Consortio Italian Management e Catania Multiservizi a Catania Multiservizi*, C-541/19, bod 49).

[20] Podle předkládajícího soudu v nynější věci nelze mít jistotu o tom, že by soudy ostatních členských států či Soudní dvůr dospěly k jednoznačnému závěru o tom, jestli je možné užít diskreční oprávnění podle čl. 17 nařízení Dublin III také v případě, že je příslušný členský stát určen na základě čl. 3 odst. 2 tohoto nařízení, či nikoli. Pro stanovisko, že to možné není, které doposud zastával NSS, totiž svědčí zejména výslovná formulace příslušných ustanovení nařízení Dublin III. Na druhou stranu pro opačný závěr svědčí značně přesvědčivé systematické a teleologické argumenty, které předkládající soud rozvede níže. Za takové situace se NSS rozhodl přerušit řízení a podle čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie předložit Soudnímu dvoru Evropské unie předběžnou otázku.

[21] Předkládající soud má zároveň ve shodě s krajským soudem a žalobcem za to, že jako přesvědčivější se jeví výklad, podle něhož čl. 17 nařízení Dublin III umožňuje odchýlit se i od příslušnosti určené na základě čl. 3 odst. 2 téhož nařízení.

[22] Opačný závěr shrnutý v rozsudku č. j. 6 Azs 67/2016-34 stojí téměř výhradně na gramatickém výkladu čl. 17 nařízení Dublin III. Unijní normotvůrce podle něj užitou formulací zamýšlel omezit diskreční oprávnění pouze na situace, kdy je příslušný členský stát určen podle čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III (srov. bod [13] výše).

[23] Jak však již v minulosti opakovaně zdůraznil Soudní dvůr, pro výklad ustanovení unijního práva je třeba vzít v úvahu nejen jeho znění, ale i jeho kontext a cíle sledované právní úpravou, jejíž je součástí (např. rozsudky Soudního dvora ze dne 21. 7. 2011, *Beneo-Orafti*, C-150/10, bod 41, ze dne 19. 12. 2013, *Koushkaki*, C-84/12, bod 34, nebo ze dne 10. 9. 2014, *Ben Alaya*, C-491/13, bod 22).

[24] Jak podotkl již krajský soud (srov. body 62 a 64 jeho rozsudku), odkaz obsažený v čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III lze číst také tak, že „zbytkové“ kritérium podle čl. 3 odst. 2 téhož nařízení představuje integrální součást pravidel pro určení příslušného členského státu podle čl. 3 odst. 1 a tato dvě ustanovení od sebe nelze uměle oddělovat.

[25] Ostatně Soudní dvůr již v minulosti takový přístup naznačil a hovoří v souvislosti s diskrečním oprávněním obecně o kritériích „stanovených tímto nařízením“, nikoli pouze o kritériích podle kapitoly III, na která odkazuje čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III. Například v rozsudku ze dne 23. 1. 2019, *M. A. a další*, C-661/17, Soudní dvůr uvedl:

S ohledem na rozsah posuzovací pravomoci takto přiznané členským státům je na dotčeném členském státu, aby určil, za jakých okolností si přeje využít možnost danou diskrečním ustanovením podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, a sám akceptoval, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu, k jejímuž posouzení není příslušný podle kritérií stanovených tímto nařízením (bod 59, zdůraznění doplnil NSS).

Shodně se Soudní dvůr vyjádřil i v rozsudku ze dne 30. 11. 2023, *Ministero dell'Interno*, ve spojených věcech C-228/21, C-254/21, C-297/21, C-315/21 a C-328/21 (body 146 a 147).

[26] Na druhou stranu, Soudní dvůr někdy v souvislosti s diskrečním oprávněním výslovně zmiňuje i jen „kritéria stanovená v kapitole III nařízení“, jak je patrné například z rozsudku ze dne 16. 2. 2023, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, C-745/21 (body 48 a 51).

[27] Za obzvlášť přesvědčivý nicméně považuje předkládající soud především poukaz krajského soudu na to, že pro nemožnost využití diskrečního oprávnění při aplikaci čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III nesvědčí žádné věcné důvody (bod 63 rozsudku krajského soudu; shodně též strany 4 až 5 vyjádření žalobce ke kasační stížnosti). Žádné racionální důvody pro takové rozlišování nenalezl ani předkládající soud.

[28] Tomu odpovídá i znění bodu 17 preambule nařízení Dublin III, které žádné omezení diskrečního oprávnění nenaznačuje. Naopak z něj plyne, že úmyslem unijního normotvůrce bylo poskytnout členským státům velmi širokou možnost pro vlastní uvážení o převzetí příslušnosti k projednání žádosti o mezinárodní ochranu. Jak Soudní dvůr uvedl v rozsudku ze dne 4. 10. 2018, *Fathi*, C-56/17, cílem této možnosti je umožnit každému členskému státu, aby se na základě politických, humanitárních nebo praktických úvah svrchovaně rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu, třebaže k tomuto posouzení není podle uvedených kritérií příslušný (bod 53). NSS nepovažuje za logické, aby byly členské státy omezeny ve své svrchované možnosti využít diskreční oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III pouhou skutečností, že příslušný členský stát byl určen v souladu s čl. 3 odst. 2 téhož nařízení.

pokračování

[29] Takové rozlišování neplynulo ani z předchozí právní úpravy podle nařízení Rady (ES) č. 343/2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států („nařízení Dublin II“), jak také upozornil krajský soud (bod 63 jeho rozsudku). Podle čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin II platilo, že

Členské státy posuzují každou žádost o azyl podanou příslušníkem třetí země na hranici nebo na jejich území kterémukoli z nich. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.

Podle čl. 3 odst. 2 téhož nařízení pak platilo:

Odchylně od odstavce 1 může každý členský stát posoudit žádost o azyl, kterou podal státní příslušník třetí země, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. V tom případě se tento členský stát stává příslušným členským státem ve smyslu tohoto nařízení a přebírá povinnosti spojené s touto příslušností. V případě potřeby uvědomí původně příslušný členský stát, členský stát, který vede řízení o stanovení příslušnosti členského státu, nebo členský stát, kterému byla podána žádost o převzetí nebo přijetí zpět.

[30] Za účinnosti nařízení Dublin II se tedy mohl členský stát odchýlit od jakýchkoli kritérií stanovených v tomto nařízení (konkrétně stanovených v jeho kapitole III). K tomu lze odkázat např. na rozsudek Soudního dvora ze dne 30. 5. 2013, *Halaf*, C-528/11, body 35 až 39, nebo rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 14. 11. 2013, *Puid*, C-4/11, bod 28.

[31] Předkládající soud souhlasí s krajským soudem, že skutečnost, že „zbytkové“ kritérium podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III již není formálně součástí kapitoly III (srov. čl. 13 nařízení Dublin II), představuje spíše formulační a systematickou úpravu, která ale nenaznačuje úmysl unijního normotvůrce omezit rozsah diskrečního oprávnění členských států. Oporu pro žádný takový záměr NSS nenalezl ani v návrhu nařízení Dublin III ze dne 3. 12. 2008

(<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/?uri=CELEX%3A52008PC0820>).

Tento návrh k diskrečnímu oprávnění uvádí pouze, že:

Byly ujasněny okolnosti a postupy pro uplatňování diskrečních ustanovení (ustanovení o svrchovanosti a humanitární ustanovení) mimo jiné s cílem zajistit, aby členské státy nařízení uplatňovaly jednotněji a účinněji. (strana 6);

Z důvodů jasnosti jsou „ustanovení o svrchovanosti“ a „humanitární ustanovení“ pozměněna a sloučena do jedné kapitoly s názvem „diskreční ustanovení“. Navrhuje se, aby byla „ustanovení o svrchovanosti“ používána především z humanitárních a solidárních důvodů. Pokud jde o okolnost uplatňování „humanitárního ustanovení“, navrhuje se zachovat obecné ustanovení, které členským státům dovoluje je používat, kdykoli povede striktní uplatňování závazných kritérií k rozdělení rodinných příslušníků nebo jiných příbuzných (strana 8, zdůraznění doplnil NSS); a

Rovněž je ujasněno několik hledisek postupů, pokud jde o uplatňování diskrečních ustanovení. Aby se ustanovení o svrchovanosti nepoužívalo v rozporu se zájmy žadatele, je zachována povinnost vyžádat si jeho souhlas. (strana 8).

I text návrhu nařízení Dublin III tedy podle předkládajícího soudu podporuje závěr, že záměrem unijního normotvůrce bylo zachovat stávající právní stav, tedy možnost členských států odchýlit se od určení příslušného členského státu podle kteréhokoli z kritérií stanovených daným nařízením.

[32] Pro úplnost NSS uvádí, že pokud se žalobce ve svém vyjádření dovolává toho, že nemožnost aplikovat čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III by v jeho případě byla v rozporu s čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie (strana 5 vyjádření), nepovažuje předkládající soud tuto část argumentace za relevantní, neboť obdobné úvahy již v minulosti Soudní dvůr odmítl (rozsudek ze dne 16. 2. 2017, *C. K. a další*, C-578/16 PPU, bod 97, nebo již citovaný rozsudek ve věci *Ministero dell'Interno*, bod 152).

[33] Z výše uvedených důvodů se předkládající soud rozhodl obrátit na Soudní dvůr, aby postavil najisto, zda lze diskreční oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III užít i v případě, kdy je příslušný členský stát určen na základě čl. 3 odst. 2 tohoto nařízení. Zároveň se předkládající soud ve shodě s krajským soudem i žalobcem kloní k závěru, že to možné je, a to s ohledem na systematické a teleologické souvislosti, které považuje za přesvědčivější než pouhý gramatický výklad uvedených ustanovení.

IV. Závěr

[34] NSS proto pokládá Soudnímu dvoru Evropské unie následující předběžnou otázku:

Lze se postupem podle čl. 17 odst. 1 prvního pododstavce nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, odchýlit i od určení příslušného členského státu podle čl. 3 odst. 2 téhož nařízení, anebo je využití diskrečního oprávnění vyhrazeno pouze situacím, kdy byl příslušný členský stát určen na základě čl. 3 odst. 1 tohoto nařízení?

[35] Podle § 48 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), soud řízení usnesením přeruší, jestliže rozhodl, že požádá Soudní dvůr Evropské unie o rozhodnutí o předběžné otázce. Soud proto druhým výrokem tohoto usnesení přerušil řízení o kasační stížnosti. Po dobu přerušení řízení se nekonají jednání a neběží zákonné procesní lhůty (§ 48 odst. 5 s. ř. s.). Poté, co odpadne důvod přerušení řízení, předseda senátu i bez návrhu usnesením vysloví, že se v řízení pokračuje (§ 48 odst. 6 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. července 2025

pokračování

Sylva Šiškeová
předsedkyně senátu